

Sygn. akt II CSK 362/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku M. P.

przy uczestnictwie G.

Spółki Akcyjnej w W.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w M. z dnia 29 października 2015 r., którym oddalone zostało jego żądanie o ustanowienie na wskazanych nieruchomościach, stanowiących jego własność, służebności przesyłu na rzecz uczestnika i kaźdoczesnego właściciela urządzeń gazociągu.

Wnioskodawca w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Stwierdził, że w sprawie zachodzi istotne zagadnienie prawne odnoszące się do możliwości ustanowienia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu bez określenia nieruchomości władnącej, rozpoznania zarzutu zasiedzenia służebności przesyłu, czy też służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa bez określenia jej treści. Ponadto podał, że wyjaśnienia wymaga czy służebność przesyłu jest szczególnym rodzajem służebności gruntowej oraz czy podlega zaliczeniu okres posiadania przez przedsiębiorstwo nieruchomości w zakresie odpowiadającym przesyłu do okresu niezbędnego do jej zasiedzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy wykładni prawa w kaźdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w

rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącego zagadnienia w postaci sześciu pytań nie odpowiadają wskazanym wymaganiom. Poruszone w nich kwestie nie stanowią nowych i nierozwiązanych dotychczas kwestii. Problematyka związana z ustanowieniem służebności przesyłu oraz dopuszczalności jej zasiedzenia była wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Odmienne stanowisko skarżącego w poruszonej tematyce od powszechnie przyjmowanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie oznacza, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Uzasadnienie wniosku nie zawiera argumentów przemawiających za potrzebą zmiany wypracowanych zapatrywań na wszystkie kwestie w nim poruszone. Powołana przez skarżącego przyczyna nie obejmuje nowego i nierozpoznanego dotychczas zagadnienia prawnego.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.